

σχιζό

metropolitans

έκδοση των σαχ για την αυτονομία και τον ταξικό ανταγωνισμό

τεύχος 6, Ιούνης 2011, 1 ευρώ

(σ.2-3) Η έρημος των ατομικότητων

(σ. 6-7) Hip hop ain't dead, it lives in my head (part2)

(σ.6-7) Φωτιά στα πατζάκια μας!
Να τα αναδασώσουμε;

(σ. 10-11) Εντατική εκπαίδευση στο «θαυμαστό νέο κόσμο»
Η εξωτερική πολιτική ή η προετοιμασία για πόλεμο

(σ.10-13) Όταν η ΜΑΒΗ πήγε «εκδρομή»

(σ.14-15) Ωάρια σε τιμή (βίαιης) ευκαιρίας

editorial

Η έρημος των ατομικότητων

Ούτε περασμένα είναι ούτε ξεχασμένα, τα «μεγαλεία» βαρβαρότητας και κανιβαλισμού των «αλησμόνητων δεκαετιών της ευμάρειας». Και πώς θα μπορούσαν, άλλωστε, αφού μέσα από αυτά ακριβώς τα «μεγαλεία» γεννήθηκε η σημερινή πραγματικότητα. **Η πραγματικότητα της επιταχυνόμενης φασιστικοποίησης που βρίσκει πρόσφορο έδαφος στην αχανή έρημο των ατομικότητων.** Των ατομικότητων εκείνων που τη δεκαετία του '90 ξεπρόβαλαν απαιτητικές και αδίστακτες, θέλοντας να πιάσουν την καλή των ατομικότητων εκείνων που σήμερα επικροτούν, στηρίζουν (και συχνά συμμετέχουν ανοιχτά) στο μαζικό και ανελέητο κυνήγι εναντίον των μεταναστών. Γιατί, φυσικά, κανείς από τους «φιλήσυχους πολίτες» που εδώ και τόσα χρόνια έχουν υλικό όφελος από την εκμετάλλευση και υποτίμηση του πλέον αδύναμου κομματιού της εργατικής τάξης δεν αιφνιδιάστηκε από το κύμα ρατσιστικής βίας που ξέσπασε στις αρχές του περασμένου Μάη. Κανείς από αυτούς που εδώ και τόσα χρόνια ζητάνε όλο και περισσότερους μπάτσους να περιπολούν στις γειτονιές τους δεν χαλάστηκε με τη στρατιωτική κατοχή της Γ' Σεπτεμβρίου και των γύρω δρόμων. Ούτε και αναρωτήθηκε κανείς πώς προέκυψε αυτή η «ευκολία», αυτή η «άνεση» του φασιστικού συρφετού να μετατρέπει το κέντρο της πόλης σε αρένα, να μαχαιρώνει και να ξυλοκοπάει κόσμο, κάνοντας face control σε περαστικούς όλων των ηλικιών. Τόσο εξοικειωμένα, λοιπόν, αποδεικνύεται η συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας με τη συμπυκνωμένη βία ενός πολυήμερου πογκρόμ.

Και είναι αυτή η εξοικείωση που δεν αφήνει ούτε το παραμικρό περιθώριο για «καλοπροαίρετες αυταπάτες», αλλά αντίθετα επιβεβαιώνει χωρίς περιστροφές την ύπαρξη μιας συμπαγούς και βαθιάς αντιδραστικής πλειοψηφίας. Μιας πλειοψηφίας που μπορεί μεν να έχει κάπως σπαστεί με τις περικοπές μισθών, συντάξεων και λοιπών δαπανών, ωστόσο εξακολουθεί να λειτουργεί έχοντας ως βάση το άτομο. **Το άτομο που όσο κι αν εμφανίζεται νευριασμένο, θυμωμένο, αγανακτισμένο ή οτιδήποτε άλλο, παραμένει (με χαρακτηριστική επιμονή, είναι η αλήθεια) άτομο**· σκεπτόμενο για την πάρτη του, μιλώντας (ή κλαψουρίζοντας) για την πάρτη του, μην βλέποντας πέρα από τη μύτη της πάρτης του. Γιατί αυτή η διάχυτη δυσαρέσκεια (κι ας ματαιοπονούν οι διάφοροι «προφήτες της επανά-

στασης») και τα ξεσπάσματα του είδους «δεν πάει άλλο» δεν γεννήθηκαν σε κενό αέρος και σε καμία περίπτωση δεν είναι πολιτικά ουδέτερα. Αντίθετα, εκφράζονται από άτομα, που όσο κι αν το αρνούνται, έχουν παρελθόν (και μάλιστα «βεβαρημένο», αν κρίνουμε από τους σημαιοστολισμένους «έλληνες indignados» του Συντάγματος...), άρα και ευθύνες για το παρόν και το μέλλον.

Έλα, όμως βέβαια, που όλα αυτά δεν είναι παρά ψιλά γράμματα για όσους διέσχισαν και εξακολουθούν να διασχίζουν την αχανή έρημο των ατομικότητων· το ευρύχωρο αυτό καταφύγιο όπου κάθε έννοια ευθύνης απουσιάζει. Όπου κανείς δεν είναι υπόλογος σε κανέναν για τις πράξεις του και όπου κανείς (ή σχεδόν κανείς) δεν είναι διατεθειμένος να αναλάβει την ελάχιστη δυνατή δέσμευση που θα τον αναγκάσει να πετάξει το ατομικό του κουκούλι προς όφελος μιας συλλογικά διαμορφωμένης κοινότητας. Οπότε; Οπότε, η απουσία μιας τέτοιας ταξικά προσδιορισμένης κοινότητας που να μπορεί να αποτελέσει αξιόλογο αντίπαλο για τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό, όντας πρώτα και κύρια βασική ανάγκη για την επιβίωση και την αξιοπρέπεια των προλεταρίων, δεν μπορεί παρά να γίνεται κάθε μέρα και πιο ορατή. Δεν μπορεί παρά να γίνεται πιο αισθητή, όσο τα περιθώρια στενεύουν, όσο οι επιθέσεις του κράτους και των αφεντικών απλώνουν τα πλοκάμια τους σε κάθε πλευρά της καθημερινότητας και όσο η κάθε στιγμή ξεφωνίζει (σε όποιον έχει πρόθυμα αυτιά για να το ακούσει) ότι δεν θα τα βγάλουμε πέρα έτσι όπως πάει το πράγμα.

Και αυτή ακριβώς η απουσία γιγαντώνεται ακόμη περισσότερο κάθε φορά που κάνουν την εμφάνισή τους οι πάσης φύσεως υπερφιλόδοξοι «σωτήρες» της εργατικής τάξης· εκείνοι που δεν σταματούν να εφευρίσκουν «μαγικές λύσεις», τις οποίες στη συνέχεια μοσχοπουλούν στο χρηματιστήριο της επαναστατολογίας· εκείνοι που είναι απολύτως ικανοποιημένοι και μαγεμένοι από τον εαυτό τους· εκείνοι που πλειοδοτούν σε αγωνιστικότητα και προσπαθούν να κρύψουν το υπερτροφικό Εγώ τους πίσω από τα εύκολα λογάκια που «θαμπώνουν» τα ακροατήρια.

Το μόνο ενθαρρυντικό, βέβαια, είναι ότι η πραγματικότητα δεν παίρνει χαμπάρι από «μαγικές λύσεις» και σχέδια επί χάρτου.

Οι μπάτσοι κλείνουν την οδό Ηπείρου. Ένα κομμάτι της πόλης τελεί υπό κατοχή. Σε λίγο θα ξεκινήσει η βρωμοδουλειά. Ο δρόμος είναι ανοιχτός (για τους φασίστες) και τα σκυλιά δεμένα. Τα καπάκια των υπονόμων θα αρχίσουν να πετάγονται το ένα μετά το άλλο και να ξεχύνονται έξω τα φασιστοκαθάρματα. Οι μετανάστες της περιοχής (όσοι προλάβουν) θα κλειδαμπαραθούν στα σπίτια τους. Έχει επιβληθεί (με κρατική βούλα) «απαγόρευση κυκλοφορίας»...

Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδυσώπητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει διαμελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφιγμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολτοποιούν την αυθόρμητη ταυτότητα του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφηχτεί ολόκληρος από το κεφαλαίο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετίχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφέας του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς-να λοιπόν που “εμφανίζεται ένας στρατιώτης”:

ο σχιζομητροπολιτάνος προλετάριος.

*Ρενάτο Κούρτσιο – Αλμπέρτο Φραντζεσκί.
Σταγόνες ήλιου στη στοιχειωμένη πόλη,
εκδ. επανοικειποίηση*

Η επιλογή μας να εκδίδουμε ένα τέτοιο έντυπο μπορεί να ιδωθεί μόνο μέσα από το πρίσμα της εχθρότητάς μας σε κάθε μορφή, μηντιακής και μη, μεσολάβησης. Η αναπαραγωγή του στα πλαίσια του ταξικού ανταγωνισμού είναι ελεύθερη. Θα το βρείτε σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και καταλήψεις. Καθώς και σε κεντρικά βιβλιοπωλεία και περίπτερα.

Για επικοινωνία στο:

saxgk@yahoo.gr
saxsxizo.wordpress.com

Ο “κόκκινος χρυσός”

“Οι φράουλες στην Ηλεία, ο «κόκκινος χρυσός» της Μανωλάδας και της Βάρδας, κρύβει ανθρώπους πρωτοπόρους και αναπτύχθηκε εκτατικά”.¹

“Κόκκινος χρυσός” λέει ο πρωθυπουργός και εννοεί, όχι τις φράουλες, αλλά το αίμα χιλιάδων μεταναστών που αποτελούν το αναλώσιμο, φθινό εργατικό δυναμικό της εθνικής αγροτικής παραγωγής.

Το 20% των δικογραφιών του αστυνομικού τμήματος της Βάρδας, από το 2007 μέχρι σήμερα, αφορούν υποθέσεις για παράνομη εργασία². Και ελάχιστες φτάνουν εκεί, όταν μιλούν τα όπλα.

Το τελευταίο περιστατικό με τους δουλέμπορους, που με την απειλή όπλων, χρήση σωματικής και ψυχολογικής βίας κρατούσαν έγκλειστους σε καταβυσμό Ρουμάνους εργάτες, τους οποίους νοίκιαζαν στους παραγωγούς και επέβλεπαν οι ίδιοι την εργασία τους με καραμπίνες και πυροβολισμούς στον αέρα³ φανερώνει ότι η ακραία εργατική εκμετάλλευση και εξαναγκαστική εργασία στα φραουλοχώρα της Ηλείας, όχι μόνο συνεχίζεται, αλλά και εξελίσσεται.

Η συνεργασία μαφίας, επιχειρηματιών, παραγωγών, τοπικών αρχών, κομματικών παραγόντων και άσης φύσεως μικροϊδιοκτητών της περιοχής, που κινητοποιείται με βάση το κοινό

υλικό συμφέρον, **εγγυάται το εφικτό του σύγχρονου φασισμού**. Και δεν μιλάμε για ανθρώπους, που κάνουν τα στραβά μάτια, αλλά για ανθρώπους, που έχουν τα μάτια τους ανοιχτά στις νέες ευκαιρίες που παρουσιάζονται στην αναδιοργάνωση της παραγωγής και της εθνικής οικονομίας. Σε αυτούς τους ανθρώπους απευθύνεται, λοιπόν, ο πρωθυπουργός της χώρας, όταν στον ίδιο λόγο, λέει:

“Σας συγχάίρω, λοιπόν, γιατί εσείς είστε που δημιουργείτε τη νέα ταυτότητα της χώρας μας, αυτήν που χρειαζόμασταν και που ξέραμε ότι μπορούμε να την έχουμε.”

σημειώσεις:

¹ Απόσπασμα από ομιλία του Πρωθυπουργού, Γιώργου Α. Παπανδρέου, σε Ημερίδα του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων με θέμα: «Η Ελληνική Γεωργία Καινοτομεί», που δημοσιεύτηκε στις 31/03/2011.

² «Βονό οι δικογραφίες για τα φραουλοχώρα», *Ελευθεροτυπία*, 28/03/2011.

³ Βλ. «Συλλήψεις για εμπορία ανθρώπων στην Ηλεία» που αναρτήθηκε στις 16/04/2011 στο σάιτ του tvxs και «Φραουλοχώρα. Προφλακίστηκαν οι 3 δουλέμποροι», *Ελευθεροτυπία*, 19/04/2011.

Από τη Χιροσίμα στη Φουκουσίμα

Τον Απρίλη που μας πέρασε υπήρξαμε όλοι μάρτυρες μιας ανυπολόγιστης καταστροφής, της καταστροφής της Φουκουσίμα και όχι μόνο. Όσο για τις συνέπειες που αφορούν τον πλανήτη αλλά και τις επόμενες γενιές, το παρελθόν της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι όλο και κάτι μπορεί να μάς πει για το μέλλον. Αυτό οι Ιάπωνες το γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα.

Κι εντάξει· μπορεί ο καθένας να έμεινε με ανοιχτό το στόμα εμπρός στον σεισμό-τσουνάμι που σάρωσε με την ορμή του τεράστιες εκτάσεις γης και άφησε πίσω του συντρίμια και πτώματα. Το ζήτημα, όμως, πάει πιο μακριά. Γιατί **αυτή η καταστροφή κρύβει πίσω της μια πραγματικότητα που είναι βασισμένη στην καταστρεπτική μανία του καπιταλισμού** (απ' όπου δεν θα μπορούσε να απουσιάζει και ο πυρηνικός όλεθρος). Και για άλλη μια φορά, ένας «αόριστος» φόβος κατέκλυσε όπου γης το ανθρώπινο είδος. Μόνο που αυτός ο φόβος δεν ωφελεί, όταν αντί για το δάσος προτιμάς να δεις το δέντρο· όταν η ιστορική μνήμη χάνει την αξία της και αντικαθίσταται από τη μνήμη χρυσόψαρου.

Γιατί τα πυρηνικά εργοστάσια μπορεί να διαφημίζονται ως μία από τις εναλλακτικές λύσεις έναντι της καύσης πετρελαίου, μπορεί να προωθούνται από το πυρηνικό λόμπι ως μία από τις πιο

«φτηνές», «απόλυτα ασφαλείς» και «οικολογικές λύσεις» για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, αλλά η «αξία» τους είναι άλλη. Η προπαγάνδα περί «ειρηνικής χρήσης» των πυρηνικών δεν είναι και τόσο πειστική, καθώς **η πυρηνική ενέργεια από τη γέννησή της μέχρι σήμερα σημαίνει ένα πράγμα και μόνο· σημαίνει πόλεμο**. Γιατί ως γνωστόν όποιος παράγει πυρηνική ενέργεια, μπορεί εύκολα να παράξει και πυρηνικά όπλα. Σαν την πυρηνική βόμβα που έριξε το βομβαρδιστικό «Enola Gay» πάνω από τη Χιροσίμα στις 6 Αυγούστου του 1945 (ενώ ο νικητής είχε ήδη κριθεί, αφού η Γερμανία είχε παραδοθεί και η Ιαπωνία είχε ηττηθεί).

Όπως τότε έτσι και τώρα, λοιπόν, τα πυρηνικά εξυπηρετούν τις γενικότερες στοχεύσεις και βαθύτερες επιδιώξεις των κρατών που εκτείνονται από την ενεργειακή τους αυτάρκεια (η Ιαπωνία καλύπτει με αυτό τον τρόπο το 30% των αναγκών της) και φτάνουν ως την επικράτηση στα μεταξύ τους πλακώματα. Και όσον αφορά τη μακρινή αυτή νησιωτική χώρα, δεν είναι και λίγα τα ανοιχτά μέτωπα που έχει στη γειτονιά της (ανταγωνισμοί με την Κίνα, με τη Νότια Κορέα, με τη Ρωσία). Οπότε τι «καλύτερο» από έναν ισχυρό (έστω κι αν είναι ραδιενεργός) άσο στο μανίκι της;

Κάτι «παλιές» ιστορίες...

Στις 27/5 συνελήφθη και παραδόθηκε στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης ο φασίστας και «αδερφός όλων των Ελλήνων», σέρβος Ράτκο Μλάντιτς. Ο σφαγέας των 8.000 κατοίκων της πόλης Σρεμπρένιτσα της Βοσνίας, θα περάσει τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής του σε κάποια φυλακή-ανάκτορο, όπου θα έχει όλες τις ανέσεις (ως επιβράβευση, προφανώς, των «υπηρεσιών» του).

Πολλοί είναι αυτοί στην Ελλάδα που θα κάνουν πως δεν ξέρουν, πως δεν θυμούνται, πως δεν άκουσαν. Μόνο κάποιες εφημερίδες αφιέρωσαν κάτι μονοστηλάκια κι αυτό ήταν. Το θέμα δεν ήταν αρκετά «καυτό», οπότε πού να ασχολείσαι κιόλας.

Δεν θα κάνουμε, όμως, σε κανέναν φασίστα τη χάρη να ξεχάσουμε τις αγκαλιές και τα φιλήματα κάθε εγχώριας «διασημότητας» που τύχαινε να συναντηθεί με τους φασίστες και χασάπηδες της Βοσνίας (σαν τον Μλάντιτς). Δεν θα κάνουμε σαν να μη συνέβη-

σαν τα μακεδονικά συλλαλητήρια και οι πιέσεις για πόλεμο και επέκταση των βορείων συνόρων της Ελλάδας (κάτι που, βέβαια, σήμαινε και εμπλοκή στον εμφύλιο της Γιουγκοσλαβίας). Δεν θα ξεχάσουμε την «ανθρωπιστική βοήθεια» των Ελλήνων προς τους Σέρβους με τα κρυμμένα όπλα ή τη συμμετοχή των φασιστών Ελλήνων εθελοντών στην σφαγή της Σρεμπρένιτσα το 1995. Και δεν θα ξεχάσουμε, γιατί αυτά που ετοιμάζαν τότε στη γειτονιά των Βαλκανίων τα βλέπουμε να εφαρμόζονται σιγά σιγά και εδώ με τη στρατιωτική κατοχή των δρόμων της Αθήνας, τον φασισμό που καλπάζει, τους πολέμους που ετοιμάζονται.

Ωραία, λοιπόν, τον φασίστα Μλάντιτς τον μάζεψαν για το «καλό της εξωτερικής πολιτικής» της Σερβίας. **Όλος αυτός ο συρφετός των Ελλήνων υποστηρικτών του που στάθηκαν στο πλευρό του ηθικά, υλικά αλλά και πραγματικά πότε θα πληρώσουν;**

Ο Μπιν Λάντεν είναι νεκρός

Έτσι ανακοίνωσε ο πρόεδρος των ΗΠΑ. Κομάντα τον εντόπισαν σε κάποια βίλα – ούτε σε κάποια σπηλιά του Αφγανιστάν ούτε σε κάποιο φρούριο παρέα με πάνοπλους Ταλιμπάν- του επιτέθηκαν, τον σκότωσαν και τον πέταξαν στη θάλασσα!!! Κανείς από εμάς δεν είναι σε θέση να γνωρίζει τι πραγματικά συνέβη, πέρα από αυτά που η κρατική προπαγάνδα αποφασίζει να μάς πει. **Κομάντα, τρομοκράτες, Μυστικές υπηρεσίες... Σκοτεινές δουλειές με πολύ δυσωδία...** Αυτή όμως η φιγούρα του υπερθρησκόληπτου μουσάτου (που τόσο απλά τον έστειλαν να κάνει παρέα στις τσιπούρες) και της οργάνωσής του, αποτέλεσε ένα φοβερό εργαλείο στα χέρια των δυτικών κρατών την περασμένη 10ετία. Εργαλείο τόσο για εξωτερική όσο και για εσωτερική χρήση.

Πρώτα πρώτα ο Μπιν Λάντεν και η δήθεν αναγκαιότητα της σύλληψής του δικαιολόγησαν την εισβολή και την 10ετή κατοχή στο Αφγανιστάν. Και αφού δεν τον βρήκαν στις σπηλιές του Αφγανιστάν, το ζήτημα Μπιν Λάντεν- Αλ Κάιντα- Αντιτρομοκρατία χρησιμοποιήθηκε ιδεολογικά και προσχηματικά για την εισβολή στο Ιράκ. **Μπίζνες των αφεντικών, βαμμένες με το αίμα χιλιάδων προλετάρων.** Ακόμα περισσότερο, ο Λάντεν και η οργάνωσή του, αποτέλεσε βασικό ιδεολογικό εργαλείο για να οργανωθεί η υποτίμηση χιλιάδων μεταναστών εργατών στο εσωτερικό των δυτικών κρατών. Το ιδεολόγημα του μουσουλμανικού ανορθολογισμού, της αραβικής «πολιτισμικής κατωτερότητας και της ισλαμικής τρομοκρατίας» βρήκε πάτημα στην οργάνωση φάντασμα Αλ Κάιντα και τον αρχηγό της **μόνο και μόνο για να πατήσει γρήγορα και αποτελεσματικά στο σβέρκο τον κάθε μελαμψό μετανάστη στο εσωτερικό των δυτικών κρατών** τον «επικίνδυνο και εν δυνάμει ανορθολογικό τρομοκράτη». Από τον ένα μουσάτο φάντασμα στους απανταχού πυρήνες εν πνώσει, λοιπόν! Και όταν ο κάθε ένας μπορεί να είναι «ψυχάκιας ισλαμιστής τρομοκράτης» τότε όλοι γίνονται ύποπτοι τρομοκράτες.

Μα καλά, γιατί τα αφεντικά να παροπλίσουν έτσι ένα τόσο χρήσιμο εργαλείο; Οι αραβικές εξεγέρσεις έδειξαν ξεκάθαρα ότι οι άραβες προλετάριοι προτιμούν να λύνουν τις διαφορές τους με τα αφεντικά

και τους δυνάστες τους συλλογικά και μαχητικά στον δρόμο, μακριά από βόμβες που σκάνε στα τυφλά. Γι' αυτό και σε αυτές τις εξεγέρσεις βρέθηκαν δίπλα δίπλα μουσουλμάνοι, χριστιανοί, γυναίκες και άνδρες, σπάζοντας τους διαχωρισμούς που το θέαμα έχει επιβάλει στα μυαλά των πρωτοκοσμικών, θέτοντας έμπρακτα σε αμφισβήτηση το ιδεολογικό αυτό εργαλείο των αφεντικών.

Ας μην βιαστεί, βέβαια, κανείς να χαρεί που ο «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» οδεύει τάχα προς τη λήξη του. Ας μην έχει κανείς την ψευδαισθησή ότι η προπαγάνδα των αφεντικών θα αφήσει σε ησυχία τους άραβες προλετάρους. Τώρα που οι ίδιοι εξεγείρονται και καταρρίπτουν τους μύθους με τους οποίους οι δυτικοί τους είχαν περιβάλλει (ενώ παράλληλα απουσιάζει πλέον η κεντρική φιγούρα που προσωποποιούσε το «απόλυτο κακό»), **ο κάθε μετανάστης θα κουβαλάει όλο και πιο πολύ τη ρετσινιά του «απολιτίτστου, ανορθολογικού, επικίνδυνου τρομοκράτη»...** Γιατί το κунήγι της «τρομοκρατίας», δεν έχει να κάνει καθόλου με «τρομοκράτες». Έχει να κάνει με τους διαρκώς οξυνόμενους διακρατικούς ανταγωνισμούς και τη διαρκή υποτίμηση ενός τεράστιου κομματιού της εργατικής τάξης.

Η «ανωτερότητα» που αξιώνουν οι δυτικοί για τον εαυτό τους έναντι των αράβων, το από καιρό δουλεμένο αίτημα για ασφάλεια και η ανοχή στον κανιβαλισμό που οι δυτικές κοινωνίες επέδειξαν στις προηγούμενες δεκαετίες, **ενορχηστρώνουν με ακόμη μεγαλύτερη ακρίβεια την υποτίμηση και τη στρατιωτική διαχείριση των αράβων μεταναστών εργατών**, τόσο μέσα στα δυτικά κράτη όσο και στις πατρίδες τους. Και μην πάει ο νους σας μακριά. Από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης της ελληνικής επικράτειας, έως τον Αγ. Παντελεήμονα και τα κάτεργα της ελληνικής επαρχίας τύπου Μανωλάδας, το πιο υποτιμημένο κομμάτι της εργατικής τάξης ξεζουμίζεται για να αναταίνονται τα κέρδη μικρών ή μεγάλων αφεντικών. Και αυτή τη μοίρα επιφυλάσσουν και για όλους εμάς τους υπόλοιπους εργάτες. Μέχρι να πάρουμε εμείς πρώτοι την απόφαση να στείλουμε τα αφεντικά να κάνουν παρέα με τον Λάντεν...

Hip hop ain't dead, it lives in my head

part 2

Στο προηγούμενο τεύχος είχαμε αναφερθεί περιληπτικά στο hip hop και την ιστορία του στις Η.Π.Α. Για την έκρηξη της έκφρασης, που έγινε η κουλτούρα του δρόμου, αλλά και η χαρά των δισκογραφικών. Για την ηχητική, και όχι μόνο, αποτύπωση της ζωής της αφροαμερικανικής κοινότητας.

Το παράδειγμα της Ελλάδας είναι διαφορετικό. Εδώ δεν έχει ghetto και τις κοινωνικές συνθήκες της Αμερικής. Κακά τα ψέματα. Άλλο το περιθώριο του Βρονξ και άλλο της Καισαριανής. Το hip hop στην Ελλάδα, λοιπόν, θα έπρεπε να βρει τα δικά του στοιχεία και τα δικά του πατήματα στην πραγματικότητα για να επιβιώσει. Αλλιώς, θα γινόταν μια αμερικάνικη καρικατούρα.

Τα πράγματα, ως συνήθως, άργησαν να έρθουν στην Ελλάδα και ώσπου να υπάρξει οργανωμένη σκηνή πέρασε πάνω από μια δεκαετία, από τότε που εμφανίστηκε στην Αμερική. Το πρώτο ελληνικό συγκρότημα ήταν οι FF.C., που δημιουργήθηκαν το 1987. Ο πρώτος τους δίσκος βέβαια ήρθε αργότερα, το 1993· οι «σκληροί καιροί» με αγγλικό και ελληνικό στίχο. Ελάχιστο διάστημα πιο πριν είχε κυκλοφορήσει ο B.D.Foxmoor το δίσκο «διαμαρτυρία», ενώ εκείνο τον καιρό δημιουργήθηκαν και οι Active Member. Αργότερα και αφού συγκεντρώθηκε μαζί του ένας πυρήνας ανθρώπων, ο B.D.Foxmoor δημιούργησε τη Freestyle Productions και ονόμασε το στυλ του Low Bar, ως ένα νέο ρεύμα, με σκοπό το διαχωρισμό από την υπόλοιπη hip hop σκηνή της Ελλάδας. Η Low Bar ακολούθησε τη δική της πορεία με πολλά συγκροτήματα (Βαβυλώνα, Brigada κ.α.), δικό της ύφος και στυλ και με όχι τόσο φιλικές σχέσεις με την υπόλοιπη σκηνή.

Νεοέλληνα άκου πρόσεξε καλά
 άνθρωποι γίνανε φίδια γιατί αγγίξαν λεφτά
 Νεοέλληνες βλάκες συμβαδίζουν με εκθρούς
 καταστροφή είναι όλοι τους γιατί συμβαδίζουν
 με τα μυαλά του νεοέλληνα
 (ΑΓ – Νεοέλληνα Άκου)

ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΜΠΑΤΖΑΚΙΑ ΜΑΣ!

Να τα αναδασώσουμε;

Την ώρα που θα διαβάζει κάποιος αυτό το κείμενο θα 'χει καλοκαιριάσει. Ένα επίκαιρο θέμα, λοιπόν, για το καλοκαίρι (αν δεν έχει μουντιά) είναι πάντα οι πυρκαγιές. Μικρής ή μεγάλης έκτασης, πάντα τέτοια εποχή συμβαίνουν. Κανείς δεν ξεχνά, άλλωστε, τις πυρκαγιές πριν κάτι χρόνια στην Πελοπόννησο και την Εύβοια με δεκάδες νεκρούς και την ασύμμετρη απειλή να αιωρείται... Η την καμένη Πάρνηθα, τον Υμηττό, τη Χαλκιδική... Η λέξη εμπρησμός κάνει μπαμ από χιλιόμετρα. Όμως, το θέμα μας δεν είναι οι εμπρησμοί, αλλά κάτι επακόλουθο· οι αναδασώσεις. Θα ξεκινήσει πάλι από Σεπτέμβρη ο Σκάι τις καμπάνιες σε συνεργασία με δήμους, σχολεία και μ.κ.ο. Θα αναρωτηθεί κάποιος: «τι κακό μπορεί να 'χει το να φυτέψεις κανένα δεντράκι και να σώσεις ένα δάσος;». Αυτό από μόνο του κακό δεν είναι, αλλά το θέμα είναι πιο πολύπλοκο για να απαντήσεις καταφατικά...

Αυτή η κοινωνία έχει δύο βασικά χαρακτηριστικά. Πρώτον, έχει μνήμη χρυσόψαρου. Ή μάλλον δε νοιάζεται να αποκτήσει μνήμη και θυμάται μόνο ό,τι τη συμφέρει. Παραδείγματα πολλά, από το ρατσισμό μέχρι τα σκατά που ψηφίζει. Το δεύτερο και εξίσου σημαντικό είναι ότι ποτέ για κάποιο γεγονός δεν κοιτά τις αιτίες του, παρά μονάχα τα αποτελέσματά του. Και δε νοιάζεται ποτέ γι' αυτές ή στην καλύτερη τις βλέπει, αλλά κάνει σαν να μην τις γνωρίζει! Αυτό απο-

γυμνώνει ένα γεγονός από την πραγματικότητά του, δηλαδή μια σειρά καταστάσεων και κοινωνικών συνθηκών και το ανάγει σε μια πληροφορία και μόνο. Μαγικό! Για παράδειγμα, σημασία δεν έχει γιατί γινόταν πόλεμος στο Ιράκ (εντάξει, οι «σκατοαμερικάνοι» τα έκαναν όλα για το πετρέλαιο και... καληνύχτα), σημασία έχει να βοηθήσουμε τις μ.κ.ο. να στείλουν τρόφιμα. Το αποτέλεσμα μόνο. Που πάντα όμως τυχαίως οι μ.κ.ο. είναι κρατικοδίαιτες και σε τέτοιες περιπτώσεις πάνε χέρι χέρι με τα στρατά. Τι σύμπτωση! Αντίστοιχα και στις αναδασώσεις. Σημασία δεν έχει ποιος και γιατί έβαλε τη φωτιά, σημασία έχει να ξαναφτιαχτεί το δάσος. Λες και κήκε από μόνο του. Για όποιον δεν προσπαθεί να δει τις αιτίες των γεγονότων, αλλά μένει στο να καταναλώνει πληροφορίες, το μέλλον διαγράφεται οδυνηρό.

Αναδάσωση, λοιπόν, υπό ποιους όρους; Με κανάλια, κόμματα και όλο το σινάφι που κάνουν την κατάσταση όλο και πιο ύποπτη... Στοιχειωδώς κριτικά αν το δει κανείς, αν κάποιος ρυπαίνει το περιβάλλον, σίγουρα δεν είναι τα αποτίγαρα του «λαουτζίκου» στις παραλίες, αλλά ο καπιταλισμός με την επέκταση του κεφαλαίου. Τότε, πώς τα αφεντικά έγιναν ξαφνικά οικολόγοι; Κάποιο λάκκο έχει η φάβα και θα 'ναι και βαθύς...

Την αναδάσωση δεν μπορεί να τη δει κανείς ξεχωριστά από την ιδε-

Απ' τα τέλη των '80s είχαν αρχίσει ήδη να ξεπετάγονται οι πρώτοι γκραφίταδες στην Ελλάδα, με το πρώτο graffiti crew να είναι οι Terror X Crew στην Αθήνα το '89. Από εκεί δημιουργήθηκε και το ομώνυμο συγκρότημα, που έφερε τα πάνω κάτω, με τον πρώτο του δίσκο γύρω στο '95. Με στίχο επιθετικό και αντεθνικό έγιναν το σύμβολο της ελληνικής hip hop αντικουλτούρας, Όλα αυτά ασφαλώς ώσπου να κάνουν στροφή 180 μοιρών και να γίνουν «τσολιάδες» και να βραβεύονται (ως Αρτέμης/Ευθύμης) από το Ελληνικό Μέτωπο και τον φασίστα Βορίδη.

Απ' τα μέσα της δεκαετίας του '90 άρχισαν να δημιουργούνται κι άλλα συγκροτήματα (Razzastarr, Ημισκούμπρια κ.α.), να ασχολούνται με τη φάση όλο και περισσότερα άτομα και να κυκλοφορούν χέρι χέρι οι πρώτες κασέτες. Αυτό έδειχνε ότι το hip hop στην Ελλάδα δεν ήρθε από τις δισκογραφικές. Βγήκε από τον δρόμο και τις φιγούρες του. Το μεγάλο μπαμ έγινε προ τα τέλη της δεκαετίας, που αρκετά συγκροτήματα (Παρεμβολές, ΖΝ, ΑΓ, Νέβμα, Deadlock κτλ) ξεπήδησαν, το καθένα με τη δική του ιστορία και στυλ. Τα LP, όπως και τα live σε όλη την Ελλάδα πύκνωναν. Μάλιστα οι ΖΝ ήταν το πρώτο battle rap συγκρότημα, φτιάχνοντας νέα κουλτούρα στη σκηνή. Το hip hop πλέον δεν ήταν δέκα περίεργοι με φαρδιά: είχε το λόγο του, το κοινό του, την αλητεία του.

Λογικό κι ακόλουθο ήταν να αρχίσουν να χώνουν τη μύτη τους οι δισκογραφικές, που έβλεπαν ότι το hip hop έχει ψωμί. Όπως και λογικότατο να εμφανιστούν συγκροτήματα μαϊντανοί της τηλεόρασης, που είδαν τη φάση R'n'B, χλιδή και γκλαμουριά. Πρώτοι του συρφετού οι Goin' Through και ο NI.VO., οι οποίοι αν και υπήρχαν από παλιότερα (πάντα φλώροι βέβαια) έφτιαξαν την «κλίκα» La Sagrada Familia, μήκαν στα σαλόνια και έκαναν το hip hop θέαμα του mtv και του

mad. Με στυλ «πουλάω δίσκους και σας γαμάω όλους» κάνουν χρυσούς και πλατινένιους δίσκους. Εις βάρος πάντα του κοινού, το οποίο ή «πάσχει από νοητική καθυστέρηση» ή ζήτημα αν πηγαίνει Α' Λυκείου. Ή και τα δύο. Το τραγικότερο μάλιστα είναι ότι πήγαν μαζί τους στην «κλίκα» συγκροτήματα και mcs (Νεβμα, Θηρίο, Ταραξιάς) που μια ζωή τους έβριζαν γιατί οι Goin' Through ήταν εμπόρικοι! Μετά, έγλυφαν εκεί που έφτυναν, επιβεβαιώνοντας τον Αντύπα με το διαχρονικό κομμάτι «για τα λεφτά τα κάνεις όλα...». Άτιμα τα φράγκα.

Ευτυχώς η υπόλοιπη σκηνή είχε τα ανταναικλαστικά να διαχωριστεί και να θεωρεί αυτό το τσίρκο παράδειγμα προς αποφυγή. Και μετά από μια περίοδο ανακατατάξεων από τα μέσα της δεκαετίας του '00 έγινε ένα νέο μπαμ από συγκροτήματα (Flowjob, Bong Da City, LADOSE, ΒΠεις, 12^{ος} Πίθηκος, Βόρεια Αστέρια κ.α.). Ένα νέο ρεύμα δημιουργήθηκε με αρκετά underground, αλλά και battle χαρακτηριστικά. Με το δικό του νέο κοινό, αλλά και τη μνήμη των προηγούμενων ετών. Ακόμα, αρκετά συγκροτήματα δημιουργήθηκαν και στην d.i.y. σκηνή (οι Παραβάτες αρχικά και αργότερα σπείρα, janaspa, propaganda, nosfi κ.α.), δείχνοντας την αντιεμπορική φύση του hip hop.

Σίγουρα, δεν μπορούν να χωρέσουν όλα για το hip hop σε λίγες σειρές. Όμως δεν είχαμε αυτό ως σκοπό. Η ουσία είναι ότι το hip hop είναι η έκφραση, η αντίδραση, η φωνή του δρόμου. **Σε κάθε πόλη και σε κάθε χώρα το hip hop έχει ανάγκη από ανθρώπους που να ζουν για τη φάση και όχι από τη φάση.** Απ' το Γαλάτσι μέχρι το Πέραμα κι απ' το Περιστέρι μέχρι τον Βύρωνα, το hip hop και ο δρόμος θα ανήκουν στα αλάνια με τα φαρδιά όνειρα...

ολογία της οικολογίας. Ναι, αυτή τη μόδα με το Σκάι, με την πράσινη ενέργεια και τα πράσινα άλογα. Η οικολογία, όπως πλασάρεται, έχει δύο βασικούς πυλώνες που αφορούν τα αφεντικά ο ένας και τους μαλάκες ο άλλος. Δηλαδή, την ενεργειακή αναδιάρθρωση και τους «ενεργούς πολίτες». Όσον αφορά τους τελευταίους είναι οι τύποι που ανακυκλώνουν (δίνοντας τσάμπα πρώτη ύλη στα αφεντικά), αναδασώνουν και ζουν χαρούμενα. Δραστηριοποιούνται για τα πάντα, χωρίς ουσιαστικά να έχουν άποψη για τίποτα. Οι όποιες εσωτερικές τους αναζητήσεις και ανησυχίες για το πώς θα κάνουν την κοινωνία «καλύτερη» βρίσκουν τόπο έκφρασης στον κάδο ανακύκλωσης. Κάπως έτσι, όμως, εξατομικεύουν τα προβλήματα, όπως αυτό της ρύπανσης. Με άλλα λόγια, εσύ φταις για όλα και όχι το κεφάλαιο, άρα εσύ θα τρέξεις. Πάντα με ένα πέπλο συναισθηματισμού για να βγάλει τα πράγματα έξω από τις πραγματικές τους διαστάσεις. Το δεύτερο είναι η διαταξικότητα της ιδεολογία της οικολογίας. Δηλαδή, αφεντικά κι εργατές όλοι μαζί. Διαταξικότητα σημαίνει άρνηση της εργατικής ταξικής συνείδησης σε έναν κόσμο που κινείται γύρω από την εκμετάλλευση της εργασίας. Και αποδεδειγμένα, η παρέα με το λύκο δεν κάνει καλό στα πρόβατα. Πιο λογικό ακούγεται να φυτεύεις δημάργους, παρά μαζί με τους δημάρχους.

Όσον αφορά την ενεργειακή αναδιάρθρωση τα πράγματα είναι πιο «απλά». Η εύρεση πόρων και η παραγωγή ενέργειας είναι κομβικό ζήτημα για τα αφεντικά κάθε κράτους, για την κίνηση του καπιταλισμού. Κι άλλες μορφές ενέργειας μπαίνουν στο παιχνίδι, ενώ τον 20^ο αιώνα κυριαρχούσε σχεδόν αποκλειστικά το πετρέλαιο. Αναφερόμαστε στις λεγόμενες «πράσινες», αυτές δηλαδή που δε ρυπαίνουν το περιβάλλον, όπως η ηλιακή ή η αιολική. Οπότε ένα οικολογικό προφίλ στα κράτη δεν βλέπτεi ώστε να πλασαριστούν πιο άνετα (κάτι που θα σήμαινε και καινούργιες αγορές...). Βέβαια, ο καπιταλισμός δεν μπορεί να βασιστεί σε αυτές για τις ενεργειακές του ανάγκες, παρά μόνο συμπληρωματικά. Γι' αυτό βαφτίστηκε «πράσινη» και η πυρηνική! Κατά μία έννοια σωστό αν σκεφτείτε τι χρώμα θα έχει η επόμενη γενιά κατοίκων της Φουκουσίμα!

Άρα η οικολογία, όπως αυτή πλασάρεται συμφέρει το κεφάλαιο με πολλούς τρόπους και όσο ύποπτοι είναι οι εμπρησμοί, άλλο τόσο ένοχες είναι οι αναδασώσεις...

-

Για όσα δεν είπαμε
σε όσα τα ήπιαμε
στα ζόρια του έρωτα
το μάτι που κλείσαμε
αλήτες δηλώσαμε
γι'αυτά που γλιτώσαμε
σ'αυτά που αγαπήσαμε
τους δρόμους γυρίσαμε
με δάκρυ το όνειρο
τους φίλους γυρέψαμε
για όσους δε δίστασαν
και όσα αντέξαμε

Αν κάτσει κανείς να απαριθμώσει τα «επιτεύγματα» του ελληνικού κράτους τον τελευταίο έναν, ενάμισο χρόνο, θα μπορούσε ακόμα και να εντυπωσιαστεί. Να εντυπωσιαστεί τόσο από τις συντριπτικές του νίκες εις βάρος της εργατικής τάξης όσο και από την ύψιστης σημασίας επιτυχία του αυτές ακριβώς οι νίκες να μην γίνονται αντιληπτές ως τέτοιες. Να εντυπωσιαστεί που η συντριπτική πλειοψηφία ερμηνεύει αυτή τη συντονισμένη και στοχευμένη επίθεση που βρίσκεται σε εξέλιξη ως ένδειξη αδυναμίας. Πόσο αδύναμο, όμως, είναι στην πραγματικότητα ένα κράτος που μπορεί να οργανώνει με τέτοιους ρυθμούς την υποτίμηση της εργασίας και να την φέρνει εις πέρας χωρίς πολλά πολλά; Πόσο «ανύπαρκτο» μπορεί να είναι ένα κράτος τη στιγμή που γιγαντώνει την παρουσία του σε όλους τους τομείς της καθημερινότητας και μάλιστα με όρους εξώφθαλμα εχθρικούς; Δεν προσπαθούμε, φυσικά, να πούμε πως η ελληνική αστική τάξη και το κόμμα της (δηλαδή το κράτος) δεν έχουν κανένα πρόβλημα. Ίσα ίσα. Έχουν πρόβλημα, το οποίο είναι όντως σοβαρό, και δεν είναι άλλο από την οικονομική κρίση που δυσκολεύει τον καπιταλισμό σε παγκόσμιο επίπεδο. Και εξαιτίας αυτής ακριβώς της δυσκολίας, παίρνουν τις αποφάσεις που παίρνουν και πραγματοποιούν όλες εκείνες τις πολιτικές που τάχα φαντάζουν «αδιανόητες». Καθόλου, όμως, «αδιανόητες» δεν είναι, καθώς όταν τα αφεντικά έχουν ζόρια, όταν δεν ξέρουν τι να κάνουν τα εμπορεύματα που παράγουν κι όταν βλέπουν το ποσοστό του κέρδους τους να παραμένει στάσιμο δεν έχουν πολλούς ενδοιασμούς ως προς το τι πρέπει να γίνει. Μετακυλίων τα ζόρια στον ταξικό τους αντίπαλο (στην εργατική τάξη) και τον βάζουν να πληρώσει αυτός το λογαριασμό. Κάπως έτσι, προκύπτει και το ζήτημα του «δημόσιου χρέους» που με τη σειρά του ανοίγει το δρόμο για τις από κοινού ευθύνες («όλοι φταίμε που έφτασαν εδώ τα πράγματα...») και τις εκκλήσεις για από κοινού λύσεις («αν συνεργαστούμε όλοι μαζί, θα τα καταφέρουμε»).

Παρόλ' αυτά, όσο κι αν η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από το περίφημο «δημόσιο χρέος», η ουσία του πράγματος βρίσκεται λίγο πα-

ραδίπλα. Βρίσκεται στη νέα καπιταλιστική ρύθμιση που χτίζεται σήμερα για να παγιωθεί αύριο και να αποτελέσει την «αναμφισβήτητη πραγματικότητα» μεθαύριο (γιατί, φυσικά, η κρίση δεν θα διαρκέσει για πάντα). Μια πραγματικότητα όπου ο κατώτερος μισθός θα είναι κάτι σαν χαρτζιλίκι, όπου τα μεγάλα διαστήματα ανεργίας θα καθορίζουν τη ζωή όλο και περισσότερων προλετάρων, όπου τα επιδόματα και οι όποιες παροχές δεν θα δίνονται απλώς με το σταγονόμετρο αλλά θα συνοδεύονται και από το «μαστίγιο»¹. Πάνω σε αντίστοιχο περιεχομένου σχέδια οικοδομείται η «έξοδος από την κρίση» και η «αύξηση της ανταγωνιστικότητας», για την οποία κόπτονται οι απολογητές της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Είναι, λοιπόν, κάπως «αναντίστοιχο» με τα όσα συμβαίνουν το να επικεντρώνει κανείς στους «κλέφτες» και τα «κλεμμένα» επιμερίζοντας το πρόβλημα και προσωποποιώντας το σε τέτοιο βαθμό που υπονοείται ότι αν φύγουν οι πέντε, δέκα, εκατό «κακοί» και έρθουν πέντε, δέκα, εκατό «καλοί», θα λυθεί αμέσως. Γιατί όπως κι αν το κάνουμε το θέμα δεν είναι «οι κρατικές σπατάλες και η κακοδιαχείριση» (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αυτά δεν υπάρχουν), αλλά όλο το υπόλοιπο κομμάτι της «κανονικής» διαχείρισης, η οποία μοιάζει να έχει εξαφανιστεί από το πλάνο. Και δεν είναι οι «κλέφτες» το ζήτημα όχι γιατί δεν έφαγαν λεφτά, αλλά γιατί μια προσέγγιση που έχει στο στόχαστρό της μεμονωμένα άτομα δεν μπορεί παρά να είναι εξαρχής ανεπαρκής και ανεδαφική. Για να το πούμε αλλιώς, οι «κλέφτες» δεν είναι κάποια άτομα που για τον άλφα ή βήτα λόγο «παραστράτισαν» (γιατί πολύ απλά μια ταξική κοινωνία δεν αποτελείται από άτομα): είναι μέρος μιας τάξης (αυτής των αφεντικών) τα συμφέροντα της οποίας βρίσκονται διαρκώς και εκ των πραγμάτων σε σύγκρουση με τα συμφέροντα μιας άλλης (αυτής των εργατών). Και είναι αυτά ακριβώς τα συγκρουόμενα συμφέροντα (και όχι τα άτομα) που καθορίζουν το συσχετισμό δυνάμεων, άρα και το ποιος είναι σε θέση να θέτει όρους και να τους επιβάλει στον αντίπαλο.

Το 1991 ήταν μια σημαδιακή χρονιά για την επιθετικότητα του ελληνικού

Όταν η ΜΑΒΗ πήγε «εκδρομή»

κράτους. Τα «σοσιαλιστικά» καθεστώτα είχαν καταρρεύσει, αφήνοντας πίσω τους μια κοινωνική έρημο και μαζί τους είχαν καταρρεύσει όλοι αυτοί οι συσχετισμοί που ενέτασαν όλα τα ζητήματα σε ένα ευρύτερο ψυχροπολεμικό κλίμα. Ο ψυχρός πόλεμος όμως είχε τελειώσει, η Ελλάδα ήταν από την μεριά των νικητών και ταυτόχρονα ήταν το μοναδικό κράτος σε απόσταση αναπνοής από αυτή τη νέα έρημο των Βαλκανίων. Ενώ ο εθνικισμός ξεκίναγε την επίθεσή του εναντίον της εργατικής τάξης στα Βαλκάνια, η Ελλάδα ένωθε πως τώρα είναι η ευκαιρία να ολοκληρώσει ό,τι δεν μπόρεσε από την εποχή των βαλκανικών πολέμων και της ήττας στη Μικρά Ασία. Φυσικά, από τον όλο σχεδιασμό δεν θα μπορούσε να λείπει ποτέ και η υπόθεση της Αλβανίας. Ο ελληνικός ιμπεριαλισμός, εντός και εκτός των συνόρων, εκμεταλλεύτηκε κάθε ευκαιρία και τουλάχιστον μέχρι και μετά τα μισά της

δεκαετίας του '90 δούλευε την με κάθε μέσο επέκταση των ελληνικών

συνόρων ή/και συμφερόντων στα Βαλκάνια. Ας μην ξεχνάμε, άλλωστε, πως ήταν η εποχή των μακεδονικών συλλαλητηρίων και των ανοιχτών δηλώσεων για πολεμική επέκταση των συνόρων. Προς το τέλος της δεκαετίας του '90 η κατάσταση είχε αρχίσει να αλλάζει, καθώς διεθνείς σχηματισμοί είχαν αρχίσει να παγιώνουν τα συμφέροντά τους στην περιοχή. Η Ελλάδα δεν θα μπορούσε να συνεχίσει να παίζει τον μοναχικό επιθετικό της ρόλο, γι' αυτό και συνέδεσε τις επεκτατικές επιδιώξεις της με αυτούς τους διεθνείς σχηματισμούς, συμμετέχοντας όλο και πιο ενεργά στους διάφορους στρατούς κατοχής (τις λεγόμενες «ειρηνευτικές δυνάμεις») προσδοκώντας πάντα στην αναβάθμιση του ρόλου της στην ευρύτερη γειτονιά.

Καθόλου παράξενο, λοιπόν, που σε συνέντευξη τύπου στις 14 Ιουλίου 1993 ο τότε πρωθυπουργός Κωνσταντίνος Μη-

Η εξωτερική πολιτική ή η προετοιμασία για πόλεμο

Αν κρίνουμε, λοιπόν, από το ποιος επιβάλλει τους όρους του παιχνιδιού, το ελληνικό κράτος μόνο αδύναμο δεν είναι, αφού χωρίς ιδιαίτερα «βάσανα» έχει καταφέρει να κάνει και τα κουμάντα του στο εσωτερικό και τα νταραβέρια του στο εξωτερικό. Εκτός κι αν κι αυτή ακόμα η εμπλοκή του στον πόλεμο στη Λιβύη είναι «λογικό» να θεωρείται ένδειξη αδυναμίας. Εκτός κι αν η προσπάθειά του να πλασαριστεί ανάμεσα στους επιτιθέμενους (πουλώντας για άλλη μια φορά την προνομαχία του θέση στο χάρτη), διεκδικώντας μερίδιο από τα «οφέλη» που είδε να εμφανίζονται στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου δεν πρέπει να εκλαμβάνεται ως ιμπεριαλιστική κίνηση ενός κράτους που κοιτάει να κερδίσει ό,τι καλύτερο μπορεί μέσα στους ενδοκαπιταλιστικούς ανταγωνισμούς. Και είναι ακριβώς ο τρόπος με τον οποίο πραγματοποιήθηκε (και πραγματοποιείται;) η συμμετοχή στον εν λόγω πόλεμο που δείχνει ξεκάθαρα ότι το ελληνικό κράτος μπορεί να μιλάει ανοιχτά για τις κινήσεις του, να τις υπερασπίζεται και να κλείνει το μάτι για το τι είναι διατεθειμένο να κάνει σε κάθε ανάλογη «ευκαιρία» που θα του παρουσιαστεί. Και πώς αλλιώς, αφού το σύνολο σχεδόν της ελληνικής κοινωνίας δείχνει να έχει εμπεδώσει την ταχύρυθμη εκπαίδευση στην οποία υποβλήθηκε μέσα από την οικονομική πίεση όλου του προηγούμενου χρόνου. Οπότε ποιον να βρει απέναντί του ο ελληνικός ιμπεριαλισμός; Ποιος να του θέσει το ζήτημα με ταξικούς όρους, κάνοντας τη σύνδεση μεταξύ του «μέσα» και του «έξω»;

Κάτι τέτοιο, βέβαια, δεν εντασσόταν πάντοτε στην κατηγορία της επιστημονικής φαντασίας. Σε προηγούμενες ιστορικές περιόδους, στα χρόνια πριν τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο (μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '30, για την ακρίβεια), το οργανωμένο κομμάτι της εργατικής τάξης² ήταν σε θέση να αντιληφθεί ότι τα όσα έκανε το ελληνικό κράτος προς τα έξω ήταν τόσο σημαντικά όσο αυτά που έκανε προς τα μέσα³. Γι' αυτό και οι εργατικές διεκδικήσεις περιελάμβαναν εκτός από οικονομικά αιτήματα (π.χ αύξηση μισθών) και αμιγώς πολιτικά (οργάνωση των εργατών απέναντι στους φασίστες

και στον επικείμενο πόλεμο των αφεντικών). Ως διεθνιστές και ταξικοί εχθροί του ελληνικού καπιταλισμού ενδιαφέρονταν τόσο για τα εσωτερικά ζητήματα όσο και για τον διακρατικό ανταγωνισμό, γιατί κατανοούσαν ότι το ελληνικό κράτος (όπως και κάθε άλλο) έχει διάφορα πεδία δράσης, τα οποία είναι αλληλένδετα. Έχοντας κάτι τέτοιο κατά νου, δεν είχαν κανένα λόγο να πέσουν στην παγίδα της «εθνικής ενότητας» και των «κοινών εθνικών συμφερόντων». Η πανούκλα του «εθνικού» ήξεραν από πρώτο χέρι ότι καλύπτει με αξιοσημείωτη αποτελεσματικότητα το ταξικό και δεν ήταν στο ελάχιστο διατεθειμένοι να αφήσουν κάτι τέτοιο να συμβεί.

Το ακριβώς αντίθετο, δηλαδή, από ό,τι συμβαίνει εδώ και αρκετές δεκαετίες που η εργατική τάξη αρνείται πεισματικά να υπάρξει. Αρνείται να μιλήσει για τον εαυτό της, να οργανωθεί και να προσπαθήσει να απαντήσει συντονισμένα στις κατακεφαλιές που τρώει.

σημειώσεις:

¹ Για περισσότερα σχετικά με τις εξαγγελίες για τα επιδόματα ανεργίας και την ακόμα πιο συστηματική χρησιμοποίησή τους ως εργαλείο ελέγχου και πειθαρχησης βλ. την ένθετη προσούρα.

² Κατά βάση το ΚΚΕ.

³ Ήδη το 1932, αρκετά χρόνια πριν την επίσημη έναρξη του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου, όποιος ήθελε να δει, έβλεπε: «Ο ελληνικός όπως και ο διεθνής ιμπεριαλισμός προσανατολίζονται σήμερα προς τον πόλεμο και κυρίως την αντισοβιετική επέμβαση, ολόσένα και πιο πολύ ζητώντας διέξοδο από την κρίση. Σήμερα δεν μπορούμε να μιλάμε για κίνδυνο πολέμου, αλλά για πόλεμο που άρχισε ήδη. Γι' αυτό το ζήτημα της πάλης κατά του πολέμου, που σημαίνει ανήκουστες καταστροφές για τις εργαζόμενες μάζες, ενδιαφέρει εξίσου τις εργαζόμενες μάζες με τις άμεσες διεκδικήσεις». («Το ΚΚΕ – Επίσημα κείμενα», Σύγχρονη Εποχή, τόμος τρίτος, σελ. 400-401).

τσοτάκης ανακοίνωσε τα έξι σημεία για τη «βελτίωση» των σχέσεων της Ελλάδας με την Αλβανία, με το έκτο από αυτά να ζητάει τη σύνδεση του καθεστώτος της ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία με το αλβανικό αίτημα της παραχώρησης αυτονομίας από τους Σέρβους στους Αλβανούς του Κοσό-

Οι «ειρηνευτές» Έλληνες στην Αλβανία

βου. Δηλαδή η Ελλάδα βγήκε ανοιχτά και επίσημα και ζήτησε την απόσχιση της Νότιας Αλβανίας, την αυτονομία της κι αν όλα πάνε καλά την ένωσή της με την Ελλάδα.

Δηλαδή το ελληνικό κράτος έθετε ανοιχτά θέμα επέκτασης των χερσαίων συνόρων του εις βάρος των βαλκάνιων γειτόνων. Ήδη, όμως, από το 1991 οι ελληνικές μυστικές υπηρεσίες αλώνιζαν στη Νότια Αλβανία προσπαθώντας να οργανώσουν ένα εθνικιστικό κίνημα που θα εξωθούσε σε μια πολεμική αναμέτρηση με την Αλβανία ενώ την προσωρινή αυτονομία θα την εξασφάλιζε η εισβολή του ελληνικού στρατού. Και αυτό σήμαινε λεφτά με τη σέσουλα που έφευγαν από τα ταμεία της ΕΥΠ προς διάφορους φασίστες της ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία, οι οποίοι εκτελώντας το «πατριωτικό καθήκον» τους πλούτιζαν εύκολα και γρήγορα.

Οι οργανώσεις των Ελλήνων στην Αλβανία, όπως η Ομόνοια ή η Συντονιστική Φοιτητική Ένωση Βορειοηπειρωτικού Αγώνα (ΣΦΕΒΑ) που ελεγχόταν από την εκκλησία, από την

ίδρυση τους ή σχεδόν από την ίδρυση τους, δρούσαν σαν όργανα της ΕΥΠ και σκοπός τους ήταν να υποδαυλίζουν εντάσεις που θα κατέληγαν στην απόσχιση. Η Ομόνοια έφτιαξε καταλόγους στους οποίους συμπεριέλαβε άτομα με «εθνικά ορθά συναισθήματα» και τα οποία εξόπλισε σιγά σιγά με κυνηγετικά όπλα. Κάποιοι από αυτούς τους «εθνικά ορθούς» πέρασαν τα σύνορα και στο Μέτσοβο εκπαιδούνταν στρατιωτικά από αξιωματικούς του στρατού και της ΕΥΠ. Το παραστρατιωτικό αυτό σώμα, στα χνάρια των σερβοφασιστών της Βοσνίας, θα εξαπέλυε αντάρτικο στο εσωτερικό της Αλβανίας και προφανώς θα οργάνωνε εθνοκάθαρση.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια έδρασε και το Μέτωπο Απελευθέρωσης Βορείου Ηπείρου, η γνωστή ΜΑΒΗ. Συγκεκριμένα, στις 10 Απριλίου του '94 μια ομάδα παραστρατιωτικών ξεκίνησε από το Ελληνικό έδαφος και επιτέθηκε στο αλβανικό στρατιωτικό φυλάκιο στην Επισκοπή όπου και σκότωσε έναν Αλβανό λοχαγό και έναν φαντάρο, τραυμάτισε άλλους τέσσερις και άρπαξε όσα όπλα μπόρεσε. Το ελληνικό κράτος κατηγορήσε την Αλβανία για προβοκάτσια και ως «αντίποινα» άρχισε επιχειρήσεις σκούπα απελαύνοντας αλβανούς εργάτες. Την ευθύνη για την προαναφερθείσα «επιχείρηση» ανέλαβε η ΜΑΒΗ με προκήρυξη που έστειλε στις εφημερίδες και στην οποία κατέληγε: «*καλείται ο Ελληνικός Στρατός να είναι έτοιμος. **Είμαστε αποφασισμένοι, αντί να ξεριζωθούμε να μείνουμε στα ελεύθερα χαρακώματά μας και εκεί πολεμώντας να περιμένουμε να έρθει ο Ελληνικός Στρατός.***»

Ένα χρόνο μετά, τον Μάρτη του '95 η ΜΑΒΗ προσπάθησε να επαναλάβει την επίθεσή της. Πέρασε τα σύνορα και πλησίασε σε ένα αλβανικό στρατιωτικό φυλάκιο στον Λόγγο, αλλά τα φασιστοκαθάρματα έγιναν αντιληπτά και επέστρεψαν γρήγορα στην ελληνική μεριά των συνόρων όπου λίγο αργότερα έπεσαν σε τυχαίο μπλόκο της Ελληνικής Αστυνομίας. Πάνω τους βρέθηκαν πολλά καλάσνικοφ, πιστόλια, μαχαίρια κλπ και συνελλήφθησαν εφτά, μεταξύ των οποίων ένας έφεδρος αξιωματικός και ένας πρώην αστυνομικός. Σάλος προκλήθηκε στην Ελλάδα με τις συλλήψεις και η κυβέρνηση έδωσε εντολή «να βγουν όλα στο φως».

Ο συλληφθέντες αρχικά προφυλακίστηκαν. Το σώμα, βέβαια, που στήθηκε στο δικαστήριο αποτελεί πραγματικό μνημείο της κατάντιας του εθνικού κορμού, όπου πολιτικοί όλου του φάσματος και προσωπικότητες πέρασαν από το δικαστήριο για να εγγυηθούν για τους κατηγορούμενους και να ζητήσουν

Οι φασίστες στην πρώτη γραμμή του εθνικού συμφέροντος

Το οπλοστάσιο της ΜΑΒΗ, όπως παρουσιάζεται στη φωτογραφία που έστειλαν μαζί με την ανάληψη ευθύνης για την επίθεση στο φυλάκιο της Επισκοπής.

Αναρχικοί, αυτόνομοι και οργανωμένοι αντιφασίστες συγκρούονται με την αστυνομία κατά τη διάρκεια εκδήλωσης της ΣΦΕΒΑ στα Γιάννενα το 2007

την απελευθέρωσή τους γιατί επρόκειτο για «πατριώτες που κατηγορούνται άδικα». Αξίζει να αναφερθεί η περίπτωση του φασίστα Μάκη Βορίδη που έδωσε άλλοθι στους κατηγορούμενους για την επίθεση στην Επισκοπή, λέγοντας πως βρίσκονταν στο ιδρυτικό συνέδριο του κόμματός του, του Ελληνικού Μετώπου. Στη δίκη, ο διοικητής της αστυνομίας Ιωαννίνων (του τμήματος όπου οδηγήθηκαν κατά τη σύλληψή τους, δηλαδή) δήλωσε: «*Είχαν πει ότι πήγαιναν εκδρομή. Πιστεύω ήταν καλοί άνθρωποι, από τον τρόπο που αντέδρασαν το συμπεραίνω. **Είναι πατριώτες, δεν μπορώ να φανταστώ ότι θα τα χρησιμοποιούσαν (τα όπλα) για κακό σκοπό.***» Τον Μάρτιο του '96 με πρόταση του εισαγγελέα εφετών Ε. Πάτση, οι κατηγορίες μετατράπηκαν σε πλημμελήματα και αποφυλακίστηκαν, ενώ τον Φεβρουάριο του '97 οι κατηγορίες μετατράπηκαν απλώς σε οπλοκατοχή και πήραν κάποιες ελάχιστες ποινές με ανασταλτικό χαρακτήρα.

Στη συνέχεια, οι άνθρωποι της ΜΑΒΗ κυκλοφορούν ελεύθερα και δρουν εντός και εκτός των συνόρων της Ελλάδας. Είναι τόσο χαλαροί μάλιστα που δίνουν και συνεντεύξεις, με την ιδιότητα του μέλους της ΜΑΒΗ, σε δημοσιογράφους. Σε μια τέτοια συνέντευξη ένας δήλωσε:

-Ποιος ήταν ο στόχος αυτών των ενεργειών; Γιατί χτυπούσατε στρατόπεδα;

-Την εποχή εκείνη, όπως θα θυμάστε, δρομολογούνταν η πλήρης κατάργηση του εμπολέμου με την Αλβανία και η αναγνώριση των συνόρων, που έγινε τελικά το 1996 με το σύμφωνο φιλίας. Χτυπώντας στρατιωτικά φυλάκια κοντά στη μεθόριο θέλαμε να δείξουμε ότι τα υφιστάμενα σύνορα δεν είναι καθόλου δεδομένα (...)¹

-Ήσασταν εκπαιδευμένοι στα όπλα;

-Βεβαίως, Εγώ και κάποιοι από τους άλλους που πήραμε μέρος στις επιχειρήσεις της Επισκοπής και του Λόγγου, είχαμε εκπαιδευτεί επί έξι μήνες στην Κύπρο. Η εκπαίδευση γινόταν στο Σταυροβούνι όπου έδρευε η 33η μοίρα καταδρομών, και την ευθύνη την είχε Έλληνας ταγματάρχης. Ήταν πολύ σκληρή. Εκπαιδευόμασταν στον ανορθόδοξο πόλεμο, στα όπλα, στα εκρηκτικά (...)².

Ενώ ένα άλλο μέλος της ΜΑΒΗ σε συνέντευξή του λέει ότι «Βορειοηπειρώτες νέοι εκπαιδεύονταν στα όπλα στην 33η μοίρα καταδρομών στην Κύπρο και ήταν συνδεδεμένοι με απομεινάρια της ΕΟΚΑ και αυτό ήταν σε γνώση της τότε πολιτικής ηγεσίας των ενόπλων δυνάμεων, αλλά και των μυστικών υπηρεσιών»³. Την ίδια στιγμή Βορειοηπειρώτες εισάγονταν στη σχολή μονίμων υπαξιωματικών στην Ελλάδα και προετοιμάζονταν για ενδεχόμενο ένοπλο κίνημα.

Έτσι, λοιπόν **τα φασιστικά αυτά σκυλιά εκπαιδεύονταν από το ελληνικό κράτος στον ανορθόδοξο πόλεμο και τη χρήση εκρηκτικών**. Το τελευταίο γνωστό χτύπημα της ΜΑΒΗ πραγματοποιήθηκε το 2001 στην Αθήνα, στο Περιστερί. Τότε, πράκτορες της ΜΑΒΗ πέταξαν χειροβομβίδα σε ταβέρνα όπου γινόταν εκδήλωση του έλληνα βουλευτή στην Αλβανία (με το σοσιαλιστικό κόμμα Αλβανίας), Βαγγέλη Τάβου. Η χειροβομβίδα έσκασε έξω, στην αυλή της ταβέρνας, χωρίς να τραυματιστεί κανείς. Οι εφημερίδες αναφέρθηκαν στο περιστατικό με μονόστηλα που μίλαγαν για «ξεκαθάρισμα λογαριασμών της νύχτας» και η όλη υπόθεση γρήγορα ξεχάστηκε.

Εκτιμήσεις περί της έκδοσης του βιβλίου

Το εξώφυλλο του βιβλίου του Σταύρου Τζίμα, «Στον αστερισμό του εθνικισμού».

Καλά όλα αυτά, αλλά γιατί να εκδοθεί, εν έτει 2010, ένα βιβλίο όπου ανοιχτά και ξάστερα υποστηρίζεται πως το ελληνικό κράτος εκπαίδευε και χρηματοδοτούσε φασί-

στες παραστρατιωτικούς για να εκπληρώνουν το δολοφονικό τους έργο εντός και εκτός των συνόρων, ενώ ταυτόχρονα παρουσιάζονται οι πολεμικές και επιθετικές προετοιμασίες των ελληνικών μυστικών υπηρεσιών; Μια εξήγηση είναι πως σήμερα το ελληνικό κράτος ασχολείται λιγότερο με τις υποθέσεις του στα βόρεια σύνορα και περισσότερο με τις βλέψεις του αλλού. Μια άλλη εκτίμηση είναι πως το βιβλίο αυτό γράφτηκε για να εξυπηρετήσει διαμάχες στο εσωτερικό των μυστικών υπηρεσιών, «καίγοντας» κάποιους και αναδεικνύοντας κάποιους άλλους. Το μόνο σίγουρο πάντως είναι πως ελάχιστα αυτιά θα ίδρυναν στον ελληνικό χώρο ακούγοντας τη λεπτομερή παρουσίαση της πολεμικής προετοιμασίας του κράτους, αφού για τη συντριπτική πλειοψηφία των κρετινών του ελληνικού εθνικού κορμού τα πράγματα είναι ληγμένα εδώ και πολύ καιρό. Άλλωστε γι' αυτούς η Ελλάδα είναι «ένα κράτος σε άμυνα που το επιβουλεύονται οι κακοί γείτονες».

σημειώσεις:

¹ Σταύρος Τζίμας, «Στον αστερισμό του εθνικισμού», Εκδόσεις Επίκεντρο, 2010, σελ. 134.

² Σταύρος Τζίμας, ό.π. σελ. 136.

³ Σταύρος Τζίμας, ό.π., σελ. 142.

Ωάρια σε τιμή (βίαιης) ευκαιρίας

*«Τα νέα πεδία εκμετάλλευσης που έχουν ανοίξει οι βιοτεχνολογικές εφαρμογές στην αναπαραγωγή (οι δανεικές μήτρες, το εμπόριο ωαρίων και βλαστοκυττάρων) δεν είναι διόλου ασύνδετα με τη σεξουαλική εκμετάλλευση των γυναικών, όπως ιδιαίτερα αυτή εντατικοποιήθηκε τις τρεις τελευταίες δεκαετίες στον πρώτο κόσμο. Δεν είναι μόνον ότι οι γυναίκες και στη μία και στην άλλη περίπτωση είναι σχεδόν τα ίδια πρόσωπα. Είναι και το ότι οι πελάτες, αρσενικοί και θηλυκοί (πορνοπελάτες από τη μία, και γυναίκες που απαιτούν απογόνους κατά παραγγελία από την άλλη), οι πρωταγωνιστές δηλαδή της υπόθεσης που τείνουμε να παραβλέπουμε, είναι από την ίδια μπάντα, στην πλειοψηφία τους **πρωτοκοσοκομικοί λευκοί των μεσαίων στρωμάτων καθοδηγούμενοι από τα αχαλίνωτα «θέλω» τους τα οποία έγιναν σήμα κατατεθέν της περιόδου των παχιών αγελάδων από τα 80's κι έπειτα**»¹.*

Όταν ακούει κάποιος πρώτη φορά πως η Ελλάδα είναι από τους μεγαλύτερους προορισμούς του αναπαραγωγικού τουρισμού, πως στην Ελλάδα υπάρχουν κυκλώματα που υποχρεώνουν καταναγκαστικά εκδιδόμενες σε ορμονοθεραπεία για να πουλήσουν τα ωάρια τους σε καθόλα νόμιμες κλινικές, οι οποίες μάλιστα έχουν πλήρη γνώση και στηρίζουν την όλη διαδικασία αγοράζοντας ωάρια από νταβατζήδες για εμφύτευση στις πρωτοκοσμικές πελάτισσές τους, είναι προφανές πως γεμίζει ερωτηματικά. Εμπόριο ωαρίων; Τι είναι αυτό; Εδώ και δεκάδες χιλιάδες χρόνια το ανθρώπινο είδος δεν αναπαράγεται μέσω της φυσικής οδού χωρίς κανένα πρόβλημα, χωρίς καμία ανάγκη υποβοήθησης, σε βαθμό μάλιστα που κάποιος ανησυχούσαν πως το ανθρώπινο είδος «θα κατακλύσει κάθε σπιθαμή της γης»; Μια νέα αγορά αναδύθηκε μέσα από τις έρευνες στη βιοτεχνολογία, έρευνες που από μόνες τους δεν θα μπορούσε να τις χαρακτηρίσει κανείς και ουδέτερες. Κάθε νέα αγορά, όμως, πρέπει να απαντήσει σε κάποια βασικά ερωτήματα. Ποιος και γιατί θα αγοράσει αυτό το προϊόν, ποιες ανάγκες καλύπτει; Ποιος και γιατί θα το φτιάξει αυτό το προϊόν; Και την απάντηση δεν θα δώσει η διαφήμιση ή η αίσθηση του ανικανοποίητου (αν και τέτοιοι μηχανισμοί δεν είναι ασήμαντοι), αλλά μάλλον η αναπροσαρμογή του συνόλου των κοινωνικών λειτουργιών με βάση το «νέο μοντέλο»: τον αυστηρό οικογενειακό προγραμματισμό που λέει πρώτα καριέρα και μετά παιδιά, τον πλήρη διαχωρισμό της σεξουαλικής διαδικασίας από την αναπαραγωγική διαδικασία, όπου τα παιδιά με χαρακτηριστικά κατά παραγγελία θα γίνουν κανόνας: όπου **εργάτριες θα κυοφορούν τα άρια παιδιά των αφεντικών τους. Και φυσικά τη μαμή** (πραγματική αυτή τη φορά, κατά τραγική σύμπτωση) **θα την παίξει η βία, οι μαφίες και το κρατικοποιημένο έγκλημα**. Η νέα αγορά θα γεννηθεί μέσα από τη γεννησιμότατη ενός νέου τύπου προλεταριάτου, που εκτός από την εργατική του δύναμη πουλάει και το ίδιο του το σώμα κομμάτι κομμάτι: μέσα από μια «νέα περίφραξη» του σώματος αυτή τη φορά.

Την Τετάρτη 6/4/11 πραγματοποιήθηκε στο Πολυτεχνείο η πολιτική εκδήλωση με τίτλο «Ό,τι θέλει ο πελάτης – η εκμετάλλευση των γυναικών στη νέα εγκληματική οικονομία των υπηρεσιών αναπαραγωγής», από την αυτόνομη πολιτική ομάδα γυναικών, μιγάδα. Η εισήγηση ασχολήθηκε με το εμπόριο ωαρίων στην Ελλάδα (μια υπόθεση άγνωστη για τους περισσότερους, η οποία ωστόσο είναι εξαιρετικά επικερδής για κάποιους) και με το πώς αυτό σχετίζεται με την καταναγκαστική πορνεία. Η συζήτηση που ακολούθησε τις εισηγήσεις περιστράφηκε γύρω από δύο άξονες. Ο πρώτος περιελάμβανε το κατά πόσο θα πρέπει να αντιμετωπίζεται η «εργασία» της πόρνης ως εργασία (ειδικά της καταναγκαστικά εκδιδόμενης που προσεγγίζει τα όρια της σκλαβιάς). Ενώ ο δεύτερος μιλάγε για τη σχέση της μαφίας με κάτι τόσο φαινομενικά καθαρό όσο είναι μια ιατρική κλινική γονιμότητας.

Η απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα αναζητήθηκε στους μηχανισμούς που μπήκαν σε κίνηση κατά τη γένεση του καπιταλισμού, στη λεγόμενη «πρωταρχική συσσώρευση». Στο κομμάτι του «Κεφαλαίου» όπου ασχολείται με την πρωταρχική συσσώρευση, ο Μάρξ μιλάει για την ανάδυση του προλεταριάτου στην Αγγλία, περιγράφοντας τη δίψα του κεφαλαίου για εργατική δύναμη: μια δίψα που ο πληθυσμός των τότε πόλεων δεν μπορούσε να σβήσει. Στη συνέχεια, περιγράφει την κλοπή των κοινοτικών γαιών και την περίφραξή τους. Την καταστροφή, δηλαδή, της κτηνοτροφικής και αγροτικής οικονομίας των χωριών της εποχής μέσω της περιφραξής και του σφετερισμού της βάσης της οικονομίας τους. Κάπως έτσι, οι πρώην αγρότες αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν μαζικά προς τις πόλεις ως προγραμμαμένοι προλετάριοι, μην έχοντας πια τίποτα άλλο να πουλήσουν πέρα από την εργατική τους δύναμη.

Από αυτή τη διαδικασία, λοιπόν, ο Μάρξ συμπεραίνει τα ακόλουθα: *«Στην παρατέρα πορεία της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής αναπτύσσεται μια εργατική τάξη που από αγωγή, παράδοση και συνήθεια αναγνωρίζει σαν αυτονόητους φυσικούς νόμους τις απαιτήσεις του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής... ο βουβός εξαναγκασμός των οικονομικών σχέσεων επισφραγίζει την κυριαρχία του κεφαλαιοκράτη πάνω στον εργάτη. Είναι αλήθεια πως εξακολουθεί να χρησιμοποιεί την εξωοικονομική, άμεση βία, μόνο όμως σαν εξαίρεση. Για τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων ο εργάτης μπορεί να να αφεθεί στην επένεργεια των “φυσικών νόμων της παραγωγής”, δηλ. την εξάρτησή του από το κεφάλαιο... Διαφορετικά έχει το ζήτημα τον καιρό της ιστορικής γένεσης της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής. Η κεφαλαιοκρατία που γεννιόταν χρειάζεται και χρησιμοποιεί την κρατική εξουσία για να “ρυθμίσει” το μισθό της εργασίας (σελ. 762)... «Οι μέθοδοι αυτές στηρίζονται στην πιο ωμή βία, όπως είναι λχ. Το αποικιοκρατικό σύστημα. Όλες όμως χρησιμοποιούν την κρατική εξουσία, τη συγκεντρωμένη και οργανωμένη βία της κοινωνίας, για να επιταχύνουν σαν θερμοκήπιο το προτσές μετατροπής του φεουδαρχικού τρόπου παραγωγής σε κεφαλαιοκρατικό. Η βία είναι η μαμή κάθε παλιάς κοινωνίας που κυοφορεί μια καινούργια. Η ίδια η βία είναι οικονομική δύναμη (σελ. 776)».*

Οι περισσότεροι από εμάς σηκώνονται κάθε πρωί για να πάνε για δουλειά και αυτό το κάνουμε γιατί δεν υπάρχει καμία άλλη διέξοδος. Είναι τέτοια η οικονομική πίεση που για το προλεταριάτο η συμμετοχή στο σύστημα είναι μονόδρομος. Τι γίνεται, όμως, όταν αυτή η καθιερωμένη οικονομική βία, αυτός ο «βουβός εξαναγκασμός των οικονομικών σχέσεων» δεν αρκεί; Στη συγκεκριμένη περίπτωση, για την αναπαραγωγή του εργάτη ο καπιταλισμός έχει ανάγκη από μια εξωτερική βία που θα υποχρεώνει τους εργάτες να συνεχίζουν να παραμένουν τέτοιοι. Και φυσικά το ρόλο αυτό καλείται να τον παίξει το κράτος που διαθέτει το νόμιμο μονοπώλιο της βίας, ενώ ταυτόχρονα είναι

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΞΑΝΑ ΣΤΗΝ ΠΥΡΑ

Η απαγόρευση της μπούρκας και του νικάμπ στη Γαλλία και η σύλληψη -μέσα στον Απρίλη- των πρώτων γυναικών που θαρραλέα αφήφισαν τον σχετικό νόμο συνοδεύτηκε από το γνωστό ρατσιστικό κουρνιαχτό: «οι μουσουλμανικές κοινότητες προσβάλλουν τις ελευθερίες μας». Από εδώ και στο εξής η γαλλική αστυνομία θα συλλαμβάνει όσες αμφισβητούν την απαγόρευση, τα δικαστήρια θα επιβάλλουν πρόστιμα, οι δημόσιοι λειτουργοί θα «αναμορφώνουν» τις «παραβάτριες» και οι φασίστες θα κάνουν τη βρώμικη δουλειά εκεί που δεν φτάνει το κρατικό χέρι.

Η απαγόρευση της μπούρκας και του νικάμπ δεν είναι τίποτε άλλο από μια πολιτική περιθωριοποίησης των μουσουλμάνων εργατών και εργατριών και περαιτέρω διαίρεσης της εργατικής τάξης.

Στο ίδιο έργο θεατές είμαστε και εδώ: στο έργο της ισλαμοφοβίας που προβάλλει τεχνητά στο πρόσωπο των μουσουλμάνων εργατών φανταστικές απειλές. Με σκοπό τη διαίρεση. Όμως, από το Παρίσι μέχρι την Αθήνα, η επίθεση ενάντια στους μουσουλμάνους προλετάριους -ακόμα και όταν διαφέρει στις αιχμές της- δεν είναι τίποτε άλλο παρά αυτό: επίθεση ενάντια στους εργατές.

και εγγυητής της ομαλότητας σε αυτήν την κοινωνία.

Αυτή, βέβαια, η διαδικασία (της βίαιης προλεταριοποίησης) δεν ήταν μια διαδικασία που έγινε και τελείωσε κάπου κάποτε· αυτή η διαδικασία είναι η βία μέσα από την οποία αναδύεται η σχέση κεφάλαιο και επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά, καθώς το κεφάλαιο και η καπιταλιστική σχέση επεκτείνονται. Η εν λόγω επέκταση αποτελεί μια συνεχή διαδικασία κατά τη διάρκεια της ιστορίας του καπιταλισμού και συμβαίνει τόσο κατά έκταση (καθώς ο καπιταλισμός φτάνει όλο και μακρύτερα σε όλο και πιο παρθένα εδάφη, μια διαδικασία που χαρακτήρισε την περίοδο της αποικιοκρατίας) όσο και προς το εσωτερικό, καθώς η εμπορευματική σχέση αρχίζει να αγγίζει όλο και περισσότερο όλους τους τομείς της ζωής των ανθρώπων.

Τι σημαίνει κάτι τέτοιο τώρα για το θέμα της συζήτησης; Όσον αφορά το ζήτημα της εργασίας της πόρνης, το επιχείρημα, δηλαδή, πως ποτέ μια γυναίκα δεν θα επέλεγε μόνη τον δρόμο της πορνείας, κάτω από αυτό το πρίσμα μοιάζει να χάνει το νόημά του. Αν η καθιερωμένη οικονομική βία είναι τέτοιας έκτασης προφανώς και ένα τέτοιο επάγγελμα θα επιλεγόταν «αυτοβούλως». Ας σκεφτεί κανείς, για παράδειγμα, την κατάσταση της γυναίκας σε μια χώρα που βρίσκεται υπό στρατιωτική κατοχή και με τον πληθυσμό της υπό εξόντωση. Παρόλ'αυτά στις δυτικές κοινωνίες μας, όπου μπορεί ο μισός (και βάλτε) αντρικός πληθυσμός να ζητάει και να θεωρεί φυσιολογικό να υπάρχουν τέτοιου είδους «υπηρεσίες», αλλά δεν υπάρχει (ακόμη) τέτοιας έκτασης και έντασης οικονομική βία, γιατί μιλάμε ακόμη για την πόρνη ως εργάτρια; Μοιάζει εκ πρώτης όψεως απόλυτα λογικό το αντεπιχείρημα που λέει πως όταν βαφτίζεις τη βία και τον καταναγκασμό που δέχεται μια εξαναγκαστικά εκδιδόμενη ως «εργασία», τότε δίνεις πάτημα στο να αγνοείται η σκοτεινότερη των σκοτεινών κατάσταση των καταναγκαστικά εκδιδομένων γυναικών. Είναι όμως έτσι μόνο για όποιον δεν μπορεί να αντιληφθεί τον μηχανισμό χρήσης βίας, οικονομικής και εξωοικονομικής, σε σωστή αναλογία. Ο λόγος για τον οποίο συνεχίζουμε να μιλάμε για «εργασία» (χωρίς κανένα θετικό πρόσημο στη λέξη) είναι γιατί μόνο με αυτή τη λέξη γίνεται κατανοητή η σύνδεσή μας με αυτές τις γυναίκες: μια σύνδεση που εγγυάται πως η κατάστασή τους είναι και δικιά μας υπόθεση, πως οι εκμεταλλευτές τους είναι και δικοί μας, πως η ταξική μοίρα είναι μία και αφορά τους πάντες. Γιατί αλλιώς ο κίνδυνος ενός ανθρωπισμού που εύκολα ξεχνιέται θα ξεπροβάλλει όλο και πιο απειλητικός.

σημείωση:

¹ Το απόσπασμα προέρχεται από την εισήγηση της εκδήλωσης της μιγάδας, της ομάδας γυναικών ενάντια στις νέες πειθαρχήσεις, στην οποία αναφερόμαστε παρακάτω.

Η αφίσα από τις εκδόσεις **antifa scripta** που κολλήθηκε στους δρόμους της Αθήνας τον Απρίλη του 2011

αφίσα που κολλήθηκε στους δρόμους της Αθήνας το Μάη του 2011 από την αντιφασιστική συνέλευση **autonome antifa**, στην οποία συμμετείχαμε.

urban SOLDIERS

*“ Έχουν καταλάβει τη πόλη.
Αυτοί οι ίδιοι έχουν χτίσει την
πόλη και αυτοί οι ίδιοι τη
συντηρούν. Ανακαλύπτουν την
ίδια τους τη δημιουργική
ικανότητα. Στην καθημερινή ζωή
τους, απλώς προσαρμόζουν τις
ισχύουσες συνθήκες εδώ
πλημμυρίζοντας τους δρόμους
και σαρώνοντας τα πάντα
μπροστά τους, αντιπαρατάσσουν
στις συνθήκες την ίδια τους την
ύπαρξη.”*

Τζων Μπέργκερ